

Luceafarul - Elemente de Compozitie

Poemul filozofic "Luceafarul" reprezinta culmea creatiei Eminesciene caci aici se contureaza dimensiunea universala a scenicului romanesc, dar si destinul marelui ei creator.

Poemul combina cele trei genuri literare: liric, epic si dramatic si cuprinde 98 de strofe ce se organizeaza pe mai multe planuri:

- Universal-cosmic si uman-terestru (in partzile I si IV)
- Uman-terestru (partea a II-a)
- Universal-cosmic (partea a III-a)

Incipitul = formula de inceput a unui text, opera literara (primele cuvinte, primele versuri) care poate sa exprime, in mod concis, semnificatia intregului text.

Incipitul poemului este reprezentat de versurile primei strofe :

A fost odata ca-n povesti
A fost ca niciodata
Din rude mari imparatesti
O prea frumoasa fata

Poemul se deschide cu o perspective mitica, atemporală, actiunea fiind plasata intr-un timp primordial, nedeterminat, ca si in basm. Cadrul de basm ales de poet nu este doar un procedeu artistic, ci conjugat cu visul, constituie cadrul originar al poeziei in perspectiva eminesciana.

Versurile subliniaza frumusetea si unicitatea fetei de imparat, desemnata ca atare printr-un superlativ "prea frumoasa". Poetul foloseste in versurile de mai sus procedeul de "a sugera prin impresia produsa asupra altora". Nu numai fata de imparat este unica ci si povestea ei de iubire, fapt subliniat de cezura din versul al II-lea "A fost ca niciodata" care echivaleaza cu "a fost si nu va mai fi".

Secventa poetica desemneaza o insiruire de imagini sau de scene care se succed intr-o anumita ordine. Secventa lirica poate cuprinde o imagine poetica, o conditie lirica, un fragment care sa aiba un sens unitar. Ea face parte din constructia interna de continut a operei lirice, din constructia exterioara facand parte titlul, incipitul, impartirea pe strofe si versuri.

Poemul este impartit in patru secvente poetice (tablouri).

I - prezinta aspiratia fetei spre dragostea Luceafarului, infatisand o poveste fantastica de iubire sinter doua finite apartinand unor lumi diferite.

II - idila dintre Catalin si Catalina apartinand aceleiasi lumi

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

III - zborul Luceafarului, devenit Hyperion, spre Demiurg

IV - dragostea implinita dintre Catalin si Catalina sin intoarcerea Luceafarului in locul lui de sus.

-Caracterul romantic :-

Poem romantic pe tema destinului omului de geniu, Luceafarul este o sinteza a operei lui Mihai Eminescu.

Sursele de inspiratie sunt de factura romantica:

- Izvoare populare (basmul "Fata in gradina de aur")
- Izvoare filozofice (A. Schopenhauer - Soarta omului de geniu)
- Izvoare cultural-mitologice (teme si motive luate din mitologia greaca, Indiana, crestina)
- Izvoare biografice (viata poetului ridicata la nivel de simbol)
- Izvoare din literatura universala ("Faust" - Goethe, "Cain" - Byron, "Legenda secolelor" - Hugo)

Tema conditiei geniului - Hyperion - simbolul geniului nemuritor si rece, incapabil de a fericii pe cineva si nici de a fi fericit.

Motivul incompatibilitatii - Luceafarul si fata de imparat apartin unor lumi diferite, ceea ce face dragostea lor imposibila.

Motivul marilor calatorii - descrierea drumului intergalactic pe care Luceafarul il face la Demiurg.

Motivul visului si al oglindirii - comunicarea se face in vis, prin intermediul ferestrei si oglinzii.

Cadrul nocturn, castelul, luna stelele, codrul, florile de tei, marea - motive tipic romantice.

-Personajele:-

- Demiurgul = creatorul
- Luceafarul(Hyperion) = geniul care este creat pe baza antitezei:
- apare in 2 ipostaze:
 1. angelica
 2. demonica

"O, esti frumos, cum numa-n vis

Un inger se arata

..

Un demon se arata"

Poem romantic pe tema destinului omului de geniu, "Luceafarul" reprezinta prin sensurile lui, un foarte complex mit al cunoasterii, al posibilitatilor, cailor si treptelor acesteia.El urmareste sub

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

aparenta unui povesti de iubire, drumul sinuos al incercarii de interferare dintre planul geniului (universal-cosmic) si cel pamantenesc (uman-terestru).

-Particularitati ale limbajului artistic :-

Limpezimea clasica izvorata din absenta podoabelor stilistice, epitetele alese de poet dovedind preocuparea lui pentru claritate.

Folosirea doar a 89 de adjective in tot poemul este particularizata prin frecventa catorva: "mandru", "frumos", "blond", "mare", "dulce", "viu" sau prin formarea unor noi cu prefixul ne- : "nemarginit", "nemuritor", "nespus", "negrait", "nemiscator" etc;

Exprimarea gnomica, aforistica este data de folosirea in poem a unor maxime, sentinte, percepte morale:

"Dar piara oamenii cu totii
S-ar naste iarasi oameni"
"Caci toti se nasc spre a muri
Si mor spre a se naste"

Puritatea limbajului este semnificativa prin multitudinea cuvintelor de origine Latina (1908, cuvinte = " 1688 - origine Latina) si prin folosirea restransa de neologisme (demon, himeric, haos, ideal, sfera).

Cuvintele si expresiile populare dau un farmec aparte limbajului artistic eminescian, prin firescul exprimarii:

"De dorul lui si inima
Si-n suflet mi se umple"
"In orisicare sara"
"Ei, Catalin, acu-i acu"

Muzicalitatea poeziei este realizata prin efectele eufonice ale cuvintelor (aliteratie) si prin schema prozodica (catrene de 7-8 silabe, ritmul iambic si alternanta dintre rima masculine si ea feminine).
"sub" sursa imaginii: ALCIONE (Brazil)"/sub"